

157. Soffi i Arendal

1. Jag var en ung sjöman, jag var blott arton år,
den gång jag blev förlovader, det var allt om en vår
Det var en afton stilla, då klockan hon var sju,
som jag modigt friade till jungfrun, fin och ljuv

2. Hon artigt till mig talade, hon räckte mig sin hand
och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband»
Så var vi då förlovade i månader ti' -
Så kom det en finare, han gjorde det förbi

3. Vi lågo segelfärdiga, vi skulle gå ombord
att lyfta upp vårt ankar ur Arendals fjord
Bäst som vi stod och hivade med krafter och med sång,
brodern kom med brevet, såsom förut mången gång

4. Jag brevet genomläste strax uti densamma stund,
jag tänkte på den afton allt i den gröna lund
Jag tänkte på den afton, då hon räckte mig sin hand
och sade: »Denna dagen vi knyta trohetsband»

5. »Du hälsa skall din syster så vänligen från mig,
att jag ej tänker sörja i Norges land och rik',
ty nu är seglen sträckta och vinden frisk och sval
Adjö, ostadig Soffi, som bor i Arendal!»

6. Vi seglade för förliger vind från nordnordost
En halv mil från Torungarna vi lämnade vår lots
Och andra dagens morgon, då klockan den var sex,
så pejla vi Lindesnäs i norden tre kvart väst

7. Se'n kursen sätts mot söder, vi länsa undan glatt
Snart havets vind upprycker den tagg i hjärtat satt
Adjö, åldriga Norge! Adjö ostadiga vän!
Kanhända att du en gång får ångra dig igen